

sagde til Kommunerne: Her have I en Skabelon — lad mig bruge det Udtryk, jeg finder ikke noget mere passende — her have I en Norm, hvorefter vi have ansat disse Borgere her i Kommunen saaledes, som vi anse det for at være retfærdigt, og vi have aabnet dem alle mulige Midler til at gøre deres Indsigelser derimod gældende, vær saa artig, benyt nu ogsaa det med Hensyn til den personlige Kommuneskat. I kunne selvfølgelig ikke nøjes med det, Staten kan nøjes med, men saa have I Lov til paa Basis af det, der foreligger, at sige: Vi maa have Statsskatten med saa og saa meget Tillæg, saa og saa mange Gange. Det blev altsaa det, Kommunalbestyrelsen i hvert enkelt Tilfælde maatte træffe Afgørelse om, hvor meget det kommunale Behov krævede, enten som et Tillæg eller som en Multiplikation af den fikserede Statsskat.

Dertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg for mit Vedkommende anbefaler dette Lovforslag til en grundig og velvillig Behandling; jeg er overbevist om, at der ikke blot her i begge Rigsdagens Afdelinger, men ogsaa uden for Rigsdagen i alle Partier, er et Krav paa at se denne Sag ordnet paa den bedste og hensigtsmæssigste Maade.

Madsen-Mygdal: Den kommunale Beskatning er næst efter Toldafgifterne den vigtigste af alle Skatterne, fordi den omfatter et Beløb af omkring 30 Mill. Kr. Ligesom jeg forleden og adskillige andre Gange har haft Lejlighed til at paavise det efter min Mening uretfærdige Grundlag, som Toldbeskatningen hviler paa, saaledes have vi ogsaa saa ofte her i dette Ting haft Lejlighed til at drøfte med hinanden, at den kommunale Beskatning, navnlig Hartkornsbeskatningen, ikke hviler paa noget retfærdigt Grundlag. Det skal jeg ikke komme videre ind paa her i Dag, men jeg skal i samme Forbindelse nævne, at Formue- og Lejlighedsbeskatningen i Kommunerne, som ganske vist er den retfærdigste Beskatning, vi have paa noget Felt, trænger meget stærkt til en Omordning. Det kan derfor ikke siges, at den kommunale Beskatning som Helhed hviler paa noget retfærdigt Grundlag, og den virker meget trykkende — næsteften Toldbeskatningen, som den mest trykkende af alle Skatter, fordi den, som sagt, er den næststørste . . . (Afbrydelse af Koch) . . . Ja, det ærede Medlem afbryder mig med at sige, at saa er den ikke meget trykkende. Jeg henstiller til det ærede Medlem at

overveje, om ikke en Beskatning af 50 Mill. Kr. kan trykke Befolkningen. Der er blot den Forskel, at her falder det uvilkaarlig i Øjnene. Den Fordel er der ved den kommunale Beskatning, at enhver kan se det, enhver kan føle Trykket, enhver kan udregne, hvad han kommer af med. Denne Beskatning er, som ærede Medlemmer godt vide, meget stærkt stigende. I saa Henseende har den ogsaa et vist Fællesskab med Toldbeskatningen; ligesom Toldbeskatningen er meget stærkt stigende, saaledes gælder det samme om den kommunale Beskatning.

Jeg vil gerne, forinden jeg gaar videre, have Lov til at nævne nogle enkelte Tal i saa Henseende. For Københavns Vedkommende var Beskatningen i 1840 912,000 Kr., i 1889 var Skattebeløbet 6,399,000 Kr., altsaa det var steget til det syvdobbelte Beløb. For Købstædernes Vedkommende var den kommunale Beskatning i 1845 779,000, i 1886 var den stegen til 3,437,000, altsaa til henimod det femdobbelte. For Sognekommunernes Vedkommende var Beskatningen i 1858 — jeg har ikke kunnet gaa længere tilbage paa dette Punkt — noget over 5 Millioner Kr.; i 1886 var den stegen til 10 Mill. Kr., altsaa omtrent det dobbelte i Løbet af en meget kortere Aarrække. For Amtskommunernes Vedkommende kan jeg gaa tilbage til 1845 og oplyse, at da var Beskatningen noget over 1 Million Kr., 1¼ Million Kr., nu er Amtskommunernes Udgifter 5 Millioner Kr. — i 1886—87 vare de 4,960,000 Kr. — altsaa mellem det fire- og femdobbelte, en meget betydelig Stigning. Og naar denne Stigning er saa stærk og der, alt vel overvejet, eftersom Forholdene i det hele taget ere for Tiden, og eftersom Udsigterne for Fremtiden ere, ingen Grund er til, at der nu skulde kunne gøres Regning paa nogen Standsning i denne Stigning, saa er der ganske særlig Grund til at beskæftige sig med den kommunale Beskatning. Som Følge deraf har Spørgsmaalet om den kommunale Beskatning staaet paa Dagsordenen i omtrent en Menneskealder, siden 1870, og Bestræbelserne i saa Henseende ere gaaede i to Retninger, nemlig i Retning af en ligeligere Fordeling af Skattebyrden og dernæst i Retning af at drage flere Skatteobjekter ind under Beskatningen for derigennem at lette Kommunernes Byrde; idet den fordeles paa et bredere Grundlag, bliver den jo lettere for de enkelte, det er en Selvfølge. Disse Bestræbelser kende vi jo meget godt, og vi vide, at de ikke hidtil ere lykkedes,